

12 Μαρτίου 2021

Αναμνήσεις από έναν άνθρωπο του Πνεύματος και της Χαράς (π. Αθανάσιος Τσιαούσης, Πρωτοπρ. της Ι.Μ.Μεσογαίας και Λαυρεωτικής)

[/ Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η γνωριμία μου με τον Σέρβο Επίσκοπο Αθανάσιο συνέπεσε με τα φοιτητικά μου χρόνια στην Θεολογική Σχολή Αθηνών. Αρχικά το μόνο που γνώριζα για τον Ιερομόναχο τότε Αθανάσιο Γιέβτιτς, ήταν ότι είναι μαθητής και πνευματικό τέκνο του μεγάλου εκκλησιαστικού ανδρός και αξιόλογου Καθηγητού της Θεολογικής Σχολής Βελιγραδίου π. Ιουστίνου Πόποβιτς, Οσίου πλέον της Ορθόδοξης Σερβικής Εκκλησίας.

Τον π. Αθανάσιο γνώρισα αρχικά στα Μετέωρα, στην Καλαμπάκα, και εν συνεχεία στην Αθήνα, όπου σπούδαζα στην Θεολογική Σχολή κι εκείνος εκπονούσε την διδακτορική του διατριβή στην ίδια Σχολή.

Ο Σέρβος Ιερομόναχος επισκεπτόταν συχνά τα Μετέωρα, καθώς είχε γνωριστεί με τον Γέροντα Αιμιλιανό, τον γνωστό μετέπειτα ηγούμενο της Ι.Μ. Σιμωνόπετρας του Αγίου Όρους, ο οποίος εγκαταβίωνε τότε εκεί στο Μεγάλο Μετέωρο με ολιγομελή αδελφότητα.

Αξέχαστη θα μου μείνει μία σκηνή που ο π. Αθανάσιος φτάνοντας στην «πλατεία» απέναντι από το Μεγάλο Μετέωρο, έκανε μία εδαφιαία μετάνοια και ασπάζονταν το βράχο, δοξολογώντας τον Θεό που αξιώθηκε να έλθει και πάλι προσκυνητής στον αγιασμένο τόπο των Μετεώρων και αναφωνούσε εκ του μακρόθεν : «Γέροντα ευλογείτε, την ευχή Σας».

Στην Αθήνα είχαμε την ευκαιρία να τον συναντούμε πιο συχνά. Η κάθε μας συνάντηση μαζί του ήταν «αποκάλυψη» και έκπληξη ευχάριστη. Καθώς - όπως μας εκμυστηρεύτηκε αργότερα - διάβαζε δεκαετηνιά ώρες την ημέρα για την εκμάθηση της ελληνικής γλώσσας και εν συνεχεία μελετούσε πατερικά κείμενα, άλλα στην νεοελληνική και άλλα στην αρχαία ελληνική γλώσσα, η επικοινωνία μαζί του ήταν απρόσκοπτη και επί παντός επιπέδου.

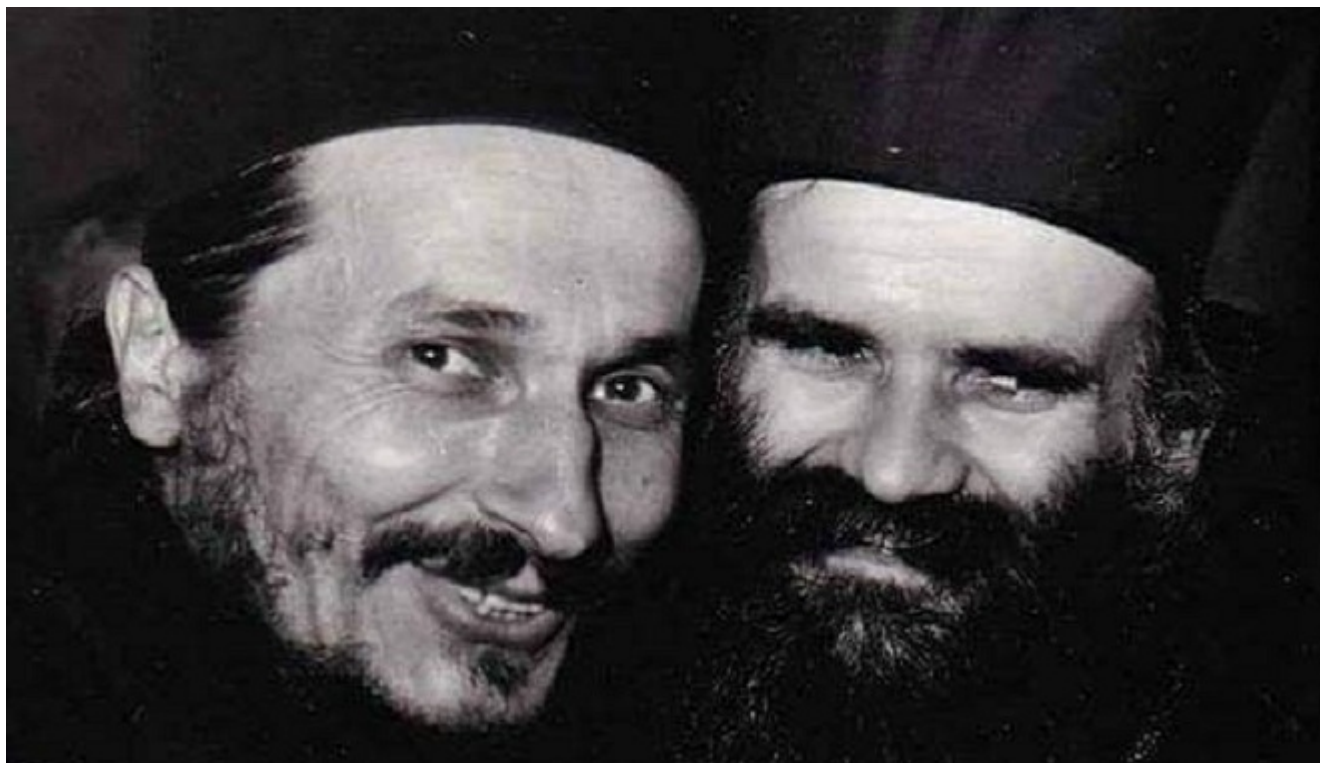
Εντυπωσιακός με την ψηλόλιγνη και ασκητική κορμοστασιά του, εντυπωσιακότερος στην «λαλιά» του και στην συζήτηση για θέματα θεολογίας

και ζωής της Εκκλησίας. Τον ρωτούσαμε για τον Γέροντά του π. Ιουστίνου , και παράλληλα του ζητούσαμε να μας μιλήσει και για την κατάσταση που επικρατούσε στην χώρα του, η οποία βρισκόνταν κάτω από ιδιόρρυθμο κομμουνιστικό καθεστώς.

Με όσο σεβασμό και αγάπη ξεδίπλωνε τα αισθήματά του για τον Πνευματικό του Πατέρα, με άλλο τόσο εύστοχο και υψηλό χιούμορ περιέγραφε την ασφυκτική και δύσκολη κατάσταση των ανθρώπων, και ιδιαίτερα των πιστών, κατά τα μεταπολεμικά χρόνια με το αθεϊστικό καθεστώς που τους είχε επιβληθεί.

Μέρα με την μέρα γύρω από τον ταλαντούχο και πληθωρικό ιερομόναχο Αθανάσιο συνάζονταν όλο και μεγαλύτερο πλήθος κόσμου. Φοιτητές θεολογίας και άλλων σχολών, καθηγητές, κληρικοί, θρησκευόμενοι άνθρωποι και μη, και με τις ερωτήσεις και με τις συζητήσεις δημιουργούνταν μία ατμόσφαιρα ελκυστική και ζωντανή.

Την περίοδο εκείνη εμφανίστηκε και το κίνημα των «νεορθοδόξων», όπως το αποκάλεσαν «αναιτίως» κάποιοι. Άσχετα με τον χαρακτηρισμό που αποδόθηκε σ' αυτό το «κίνημα», επρόκειτο όντως για μία ειλικρινή προσπάθεια γνωριμίας και αλληλοκατανόησης μεταξύ της Αλήθειας της Εκκλησίας και των ιδεολογιών της «Αριστεράς». Στην συγκυρία αυτή τα Πνευματικά παιδιά του Αγίου Ιουστίνου του Νέου, που ήρθαν στην Αθήνα με την προτροπή του για σπουδές, δημιούργησαν, μαζί με άλλους έλληνες θεολόγους, κληρικούς και πολιτικούς , ένα ακραιφνές ενδιαφέρον και μία αφυπνιστική «παλίρροια συζητήσεων», για τα ουσιώδη της Πίστης μας και της Παράδοσης της καθ' ημάς Ανατολής. Ο π. Αθανάσιος , ο π. Αμφιλόχιος, ο π. Ειρηναίος, παρόντες και εποικοδομητικοί καθώς είχαν μία βιωματική εμπειρία και των δύο χώρων. Διαφορετικοί χαρακτήρες ο καθένας τους, αλλά ουσιαστικοί και ευσυνείδητοι με εκκλησιαστικό φρόνημα «λόγω και έργω».

Επί πλέον το σλόγκαν, που διατύπωναν όλοι τους «Σέρβος γεννήθηκα, Έλληνας θα πεθάνω», ήταν ενδεικτικό του κλίματος που επικρατούσε και ενέπνεε αισθήματα αγάπης και αλληλοσεβασμού. Η «ελληνο-σερβική» φιλία πήρε καινούριες διαστάσεις πέρα από τις πατροπαράδοτες και τους ιστορικούς δεσμούς των λαών μας. Συχνά πυκνά ο π. Αθανάσιος εξέφραζε την ευγνωμοσύνη του προς τους Έλληνες οι οποίοι, όπως χαριτωμένα έλεγε, έγιναν «ανάδοχοί» του Σερβικού λαού στην Ορθόδοξη Χριστιανική Εκκλησία.

Ο π. Αθανάσιος διακρίνονταν επίσης ως Λειτουργός ιλαρός και ομιλητής συναρπαστικός. Λειτουργούσε με ακρίβεια και τάξη. Το κήρυγμά πρωτίστως επιχειρούσε να ενοποιήσει την Λειτουργία του Λόγου με την Μυσταγωγία της Αναφοράς. Ο «λειτουργικός Χρόνος» και τα «Έσχατα» συνομιλούσαν και αλληλοπεριχωρούνταν σε κάθε Θεία Λειτουργία, που προΐσταστο ο π. Αθανάσιος.

Μετά από κάθε Θεία Λειτουργία, ξεκινούσε μία άλλη «Λειτουργία». Η πρωτότυπη και εγκάρδια συναναστροφή του με τα μικρά παιδιά, από βρέφη κυριολεκτικά, μέχρι και κάποιας ηλικίας.

Αυτός ο 'ξεσηκωμός' των μικρών παιδιών είχε απίθανες εξελίξεις και ευχάριστα απρόβλεπτα. Πειράγματα, παιχνίδια, αστεία και «ταχυδακτυλουργικά», μέχρι και αθώα «μπουγελώματα». Αργότερα καταλαβαίναμε ότι είχε να κάνει με μια μέθοδο απόκρυψης όσων ως «σοφός και επιστήμων» κατείχε, και κατέληγε συχνά πυκνά σε έναν αυτοσαρκασμό - αυτοταπείνωση, επιχειρώντας έτσι το «λάθε βιώσας».

Τα παιχνίδια αυτά με τα μικρά παιδιά είχαν «διεθνείς» προεκτάσεις. Όπως μαθαίναμε - σε όποια χώρα κι αν βρισκόταν - είτε για ομιλία προσκεκλημένος, είτε σε συνέδριο ως εισηγητής, ο επίλογος των σοβαρών του ομιλιών και εισηγήσεων, κατέληγε πάντα με το να παίζει με τα μικρά παιδιά. Με τον καιρό βέβαια το μάθαμε όλοι το «γιατί». Το ομολογούσε, άλλωστε μόνος του, ότι η ηλικία του παρέμεινε σταθερά «τλιάμισι χλονών». Γι αυτό καταδεχόταν εξ ίσου τους ενήλικες, όσο και τους «συνομηλικούς του», τα παιδιά του Ευαγγελίου όπως τα δεχόταν και τα ευλογούσε ο Χριστός.

Μέχρι που έφυγε από την Αθήνα ο ιερομόναχος π. Αθανάσιος, χορτάσαμε συζητήσεις, εξαιρετες αναλύσεις πατερικών κειμένων κι όχι μόνον, λατρευτικές πανδαισίες και κυρίως την χαρά της συναναστροφής με έναν άνθρωπο της «όντως Χαράς». Μετά το πέρας των σπουδών του στην Αθήνα και την κατάθεση της Διατριβής που κρίθηκε παμψηφεί με «Άριστα», αναχώρησε για το Παρίσι, αλλά ευκαιρώς ακαίρω επέστρεψε στην Ελλάδα, είτε για κάποιο Συνέδριο, είτε συνάντηση, είτε ομιλία, προς χαράν όλων ημών. Πολλοί μάλιστα τον επέλεξαν και ως πνευματικό τους Πατέρα, πράγμα που γινόταν αιτία να έρχεται και καξαναέρχεται στην Ελλάδα για να δει τα πνευματικά του παιδιά.

Λίγα χρόνια μετά τις σπουδές μου διορίστηκα στην Μ. Εκπαίδευση ως θεολόγος καθηγητής , και έχοντας διατηρήσει την επικοινωνία με τον π. Αθανάσιο, τον καλέσαμε να έρθει στα Τρίκαλα Θεσσαλίας , όπου υπηρετούσα , για να μιλήσει στην ΕΛΜΕ του Νομού μας με θέμα «Ορθοδοξία και πολιτική».

Ήταν εποχή που τα ζητήματα αυτά βρίσκονταν στο προσκήνιο και πολύ έντονα μάλιστα. Η κοσμοσυρροή που προκάλεσε ο ερχομός του στα Τρίκαλα και η συναρπαστική, εμπνευσμένη ομιλία του, επί μιάμιση ώρα απνευστί , δεν είχε προηγούμενο. Ο π. Αθανάσιος ο ίδιος κι απaráλλαχτος!. Όπως τότε στα φοιτητικά μας χρόνια. Σοφός με συγκροτημένο και τεκμηριωμένο λόγο , σαγηνευτικός στην έκφραση και στην ανάπτυξη των σκέψεων. Με πρωτότυπο και αριστοτεχνικό τρόπο κινήθηκε παράλληλα με στοιχεία και κείμενα από τον Ντοστογιέφσκι και τον Μάρξ , μιλώντας μάλιστα και από στήθους , καθήλωσε το ακροατήριο. Και αμέσως μετά το χειροκρότημα και τον θαυμασμό του κόσμου, εκείνος έπιασε τον γνωστό

διάλογο και την συναναστροφή του με τα παιδιά της «ηλικίας» του, δηλ. των «τλιάμισι χλονών» πάνω κάτω, ως «αεί παιδίον» ή μάλλον ως σοφός Παιδαριογέρων.

Πέρασαν αρκετά χρόνια μέχρι που ξανασυνάντησα τον Επίσκοπο Ερζεγοβίνης Αθανάσιο, κάτω από εντελώς διαφορετικές συνθήκες. Είναι τα χρόνια του άδικου πολέμου στον οποίο αναγκάστηκαν να εμπλακούν με τις δυνάμεις του ΝΑΤΟ και που δόξα τω Θεώ ως Ελλάδα - ή καλλίτερα ως Έλληνες - τηρήσαμε μία σωστή, «ορθόδοξη» και ανθρώπινη στάση προς τον λαό της Σερβίας αυθόρμητα, ακαθοδήγητα, αληθινά και έμπρακτα.

Κληρικός πλέον, εγώ, στην Μητρόπολη Κασσανδρείας στην Χαλκιδική, έγγαμος με τέσσερα παιδιά, εκπαιδευτικός ως Θεολόγος καθηγητής Μ. Εκπαίδευσης, βοηθούμενος και από πολλούς φορείς και πρόσωπα με ίδιες ευαισθησίες, ξεκινήσαμε αγώνα συμπαράστασης προς τους χειμαζομένους σέρβους αδελφούς με όλες μας τις δυνάμεις. Πέρα από το γενικό αίσθημα για την όλη κατάσταση, είχαμε κι έναν επί πλέον λόγο να κινητοποιηθούμε.

Ήταν η προσωπική - αδελφική σχέση μας με τον Επίσκοπο Αθανάσιο, που δεν είχε διακοπεί σχεδόν ποτέ, και εξακολουθήσαμε επαφές έχοντας κυρίως αναφορά και οι δύο προς το πρόσωπο του Γέροντος Αιμιλιανού. Ως Ιερομόναχος ο π. Αθανάσιος, αλλά και κατόπιν ως Επίσκοπος της Σερβικής Εκκλησίας, σεβόταν και εκτιμούσε εξαιρετικά το πρόσωπο του Γέροντα Αιμιλιανού, όσο και το έργο που επιτελούσε ως Ηγούμενος της Σιμωνόπετρας και Πνευματικός και Κτίτωρ του Γυναικείου Ιερού Κοινοβίου «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ» στην Ορμύλια Χαλκιδικής.

@Rafail Georgiadis - Ope.gr

Όπως σχεδόν ολόκληρη η Ελλάδα , έτσι και ο νομός της Χαλκιδικής επιστρατευτήκαμε αμέσως στην -κατά το δυνατόν - ανθρωπιστική βοήθεια προς τους Σέρβους αδελφούς μας. Επειδή επιλέξαμε να μεταφέρουμε την βοήθεια αυτοπροσώπως στην Σερβία «εν μέσω πολέμου», γνωρίσαμε από κοντά καλλίτερα τον Σερβικό λαό , αλλά κυρίως εγώ προσωπικά γνώρισα και άλλες πτυχές του Επισκόπου Ερζεγοβίνης Αθανασίου.

Διαπίστωσα ότι ο επί δεκαετίες δοκιμαζόμενος σερβικός λαός λαχταρούσε να τον ακούει, να τους κατηχεί και διψασμένα ζητούσε την ευχή του για να ξαναβρεί τον δρόμο της ορθόδοξης Παράδοσής του. Με ειλικρινή αναζήτηση γέμιζαν τις εκκλησίες και τα ξεχασμένα και ερειπωμένα Μοναστήρια. Κάποιος κρατικός λειτουργός μου είπε με θαυμασμό για τον Επίσκοπό τους : « ό, τι είμαστε σήμερα το οφείλουμε σε αυτόν τον άνθρωπο. Μας «ξέπλυναν» οι προπαγανδιστές των τελευταίων δεκαετιών και Εθνικά και κυρίως θρησκευτικά, κι αυτός σχεδόν μόνος του ανέσυρε από την ψυχή μας Χριστό, Ορθοδοξία και Ιστορία».

Κάθε φορά που μεταφέραμε «βοήθεια» στην Βοσνία , ο Επίσκοπος Αθανάσιος μας πήγαινε σε Ενορίες , σε Μοναστήρια , σε Εξωκκλήσια και μας μιλούσε για την ιστορία τους , έψαλε και δέονταν στους αγίους της σερβικής Εκκλησίας και όλης της Ορθοδοξίας. Και μέσα σε αυτές τις τραγικές συνθήκες δεν έχανε και το χιούμορ του. Καυχιότανε ότι βρίσκεται μέσα στους πέντε - έξι καλλίτερους φαλτάδες του κόσμου. Όλοι όμως γνωρίζουμε την χαριτωμένη απάντηση του Μακαριστού Πατριάρχου Παύλου , όταν του ζήτησε αστειευόμενος ο π. Αθανάσιος να επιβεβαιώσει ότι δηλαδή βρίσκεται πέμπτος ή το πολύ έκτος ψάλτης παγκοσμίως... «από την αρχή ή το τέλος έγινε η αρίθμηση;».

Ένδακρυς μας πήγε και ως τα μεγάλα φυσικά «πηγάδια - καταβόθρες», όπου μέσα κατακρημνίστηκαν και θανατώθηκαν χιλιάδες Σέρβοι από τους Ναζί Κροάτες. Ψάλαμε «τρισάγια» κι ο Δεσπότης μας μιλούσε για τα μαρτύρια των Σέρβων , οι οποίοι στάθηκαν στην μεθόριο Ανατολής και Δύσης, αλλά το πρόσωπό τους ήταν σταθερά στραμμένο προς την Ανατολή. Τα λόγια του όμως δεν είχαν ούτε μίσος , ούτε εκδικητικότητα για τους συντελεστές των εγκλημάτων κατά του λαού του. Εξέφραζε μόνον την οδύνη του για την βαρβαρότητα της εποχής και τον κατατρεγμό των απλών ανθρώπων -μόνο και μόνο - γιατί ήταν Σέρβοι Ορθόδοξοι.

Ένα άλλο περιστατικό θα μου μείνει αξέχαστο. Φεβρουάριος μήνας και παραμονή της εορτής της Υπαπαντής, βρεθήκαμε σε ένα ορεινό μέρος, όπου στρατοπέδευε σερβικός στρατός και πήγαμε κοντά τους να τους δώσουμε όποια βοήθεια είχαμε φέρει από την Ελλάδα. Το σημαντικό δεν ήταν η ικανοποίηση ότι κάναμε κάτι να τους ανακουφίσουμε. Το σημαντικό της επίσκεψής μας εκεί, μέσα στα βουνά με το

φλεβαρίσιο κρύο και ψιλόχιονο που έπεφτε , ήταν ότι ο Επ. Αθανάσιος μας ανήγγειλε ότι τα ξημερώματα, στην Θ. Λειτουργία της Υπαπαντής, θα γίνουμε «νουνοί» εφτά - οχτώ στρατιωτών που του ζήτησαν να βαπτιστούν. Μάθαμε ότι σχεδόν όλη την νύχτα τους μιλούσε - τους κατηχούσε - και το πρωί που μπήκαμε στον παγωμένο ναό για την Θεία Λειτουργία και τις Βαπτίσεις, εμφανίστηκαν κι άλλοι οχτώ στρατιώτες, που θέλανε κι αυτοί να βαπτιστούν. Πώς κατάφερνε να θερμαίνει τις ψυχές των ανθρώπων; Πώς ξεχάσαμε κι εμείς όλοι το τσουχτερό κρύο; Η όλη διαδικασία μάλιστα κράτησε αρκετή ώρα . Ώρες κράτησε. Κάθε τόσο ο Βλάντικα σταματούσε την ανάγνωση των ευχών, για να εξηγήσει το βαθύτερο νόημα των λεγομένων και των τελουμένων του Μυστηρίου , στους προς το Άγιο φώτισμα «ευτρεπιζομένους» αδελφούς. Και βλέπαμε λευκό χιόνι, ολόλευκες ψυχές μέσα σ' ένα παγωμένο εξωκκλήσι , θερμαινόμενο απ' τις «πύρινες γλώσσες» της Πεντηκοστής.

Μετά από όλη αυτή την αναπάντεχη πνευματική πανδαισία, ανεβήκαμε μέχρι την κορυφή του βουνού, όπου βρίσκονταν ακροβολισμένοι στην πρώτη γραμμή στρατιώτες, και παρατηρήσαμε και εμείς με δέος την «απέναντι πλευρά». Εκεί , σε σχετικά μικρή απόσταση , στέκονταν με το χέρι στην σκανδάλη έτοιμοι δυστυχώς να αλληλοεξοντωθούν, αυτοί που μέχρι πριν λίγους μήνες ζούσαν σαν ένας κράτος, σαν μία χώρα . Ας όψονται οι «μεγάλοι του κόσμου τούτου» που τα σχέδιά τους συνήθως προκαλούν το κακό και το μίσος και φέρνουν στους λαούς δυστυχία και

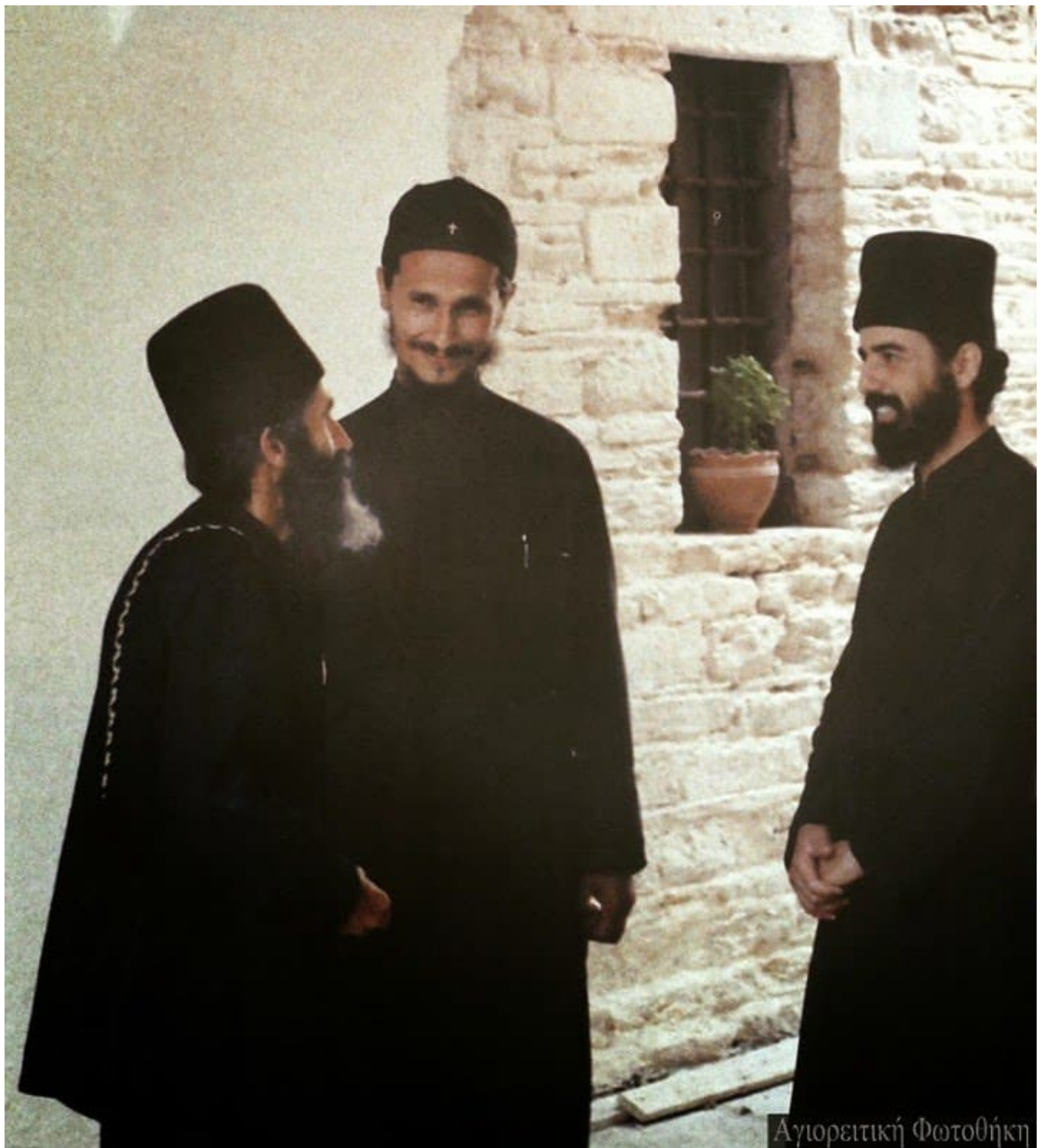
θάνατο.

Εκεί που ανηφορίζαμε, με πλησιάζει ένας Στρατηγός και μου λέει με θαυμασμό κι εκτίμηση προς τον Βλάντικα Αθανάσιο : « είναι ο μόνος που έρχεται εδώ πάνω στην πρώτη γραμμή, όλοι οι άλλοι, επίσημοι και μη, μένουν πίσω, εκεί κάτω στο δάσος».

Μέσα σε όλα αυτά που βλέπαμε και ζούσαμε , όντας μαζί με τον π. Αθανάσιο, παρά τα δύσκολα και απάνθρωπα πολλές φορές, η ψυχή μας δεν φορτιζόταν ούτε με απογοήτευση κι απελπισία, ούτε με εκδικητικότητα και μισαλλοδοξία. Ο αληθινός και ευαγγελικός λόγος του Επισκόπου Αθανασίου , η διάθεσή του για «κατά Θεόν» Ζωή και Δικαιοσύνη, λειτουργούσαν καταλυτικά και ισόρροπα - όχι μόνο σε μας τους επισκέπτες - αλλά και στους ίδιους τους αγωνιζόμενους Σέρβους, που λες και καταλάβαιναν τα βαθύτερα της πίστης και της ύπαρξης του Επισκόπου Πατέρα τους για μια «άλλη βιωτή». Λές και ο πόλεμος είχε τα δικά του ειρηνικά μηνύματα στο πρόσωπο του ακούραστου εργάτη του Ευαγγελίου.

Από όλες τις επισκέψεις μου στην εμπόλεμη Σερβία και τις επικοινωνίες μου με τον Σεβαστό Επ. Αθανάσιο έζησα και κατάλαβα, μέσα από το εξής περιστατικό ,την αγωνιστική αξία του συνειδητού και αληθινού Επισκόπου, κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες. Το γεγονός έχει ως εξής. Μετά από πολλές ώρες ταξιδιού από την Ελλάδα ως την Βοσνία και με διανυκτέρευση καθ' οδόν στα φορτηγά , φτάσαμε και μας υποδέχτηκε ο Σεβασμιώτατος Αθανάσιος, ο οποίος είχε από τα χαράματα κι εκείνος διανύσει χιλιόμετρα και χιλιόμετρα σε πόλεις ,χωριά και στρατόπεδα για να οργανώσει και να ετοιμάσει την διανομή της «ανθρωπιστικής βοήθειας» που θα μεταφέραμε από την Ελλάδα.

Πριν μάλιστα ξεκινήσουμε από την Ελλάδα , μιλήσαμε τηλεφωνικά με τον Σεβασμιώτατο και του είπα αν χρειάζονται κάτι ιδιαίτερο που δεν βρίσκουν εύκολα στη Σερβία για να τους το πάμε. « Φέρτε μας ό,τι μπορείτε σε τροφές για παιδιά, γάλα, σκόνης , κρέμες. Για πολύ μικρά παιδιά». Κατάλαβα , του λέω διάφορες τροφές για τα μωρά . «Όχι ευλογημένε», μου απαντάει, «αυτά δεν είναι μωρά είναι σοφά!». Πώς να μην νοιώσεις ότι έχεις απέναντί σου συνεχιστή των Ευαγγελιστών της Καινής Διαθήκης, που μπορεί μέσα στην δίνη του πολέμου να μην ξεχνά και να εκφράζεται με χάρη Χριστού και άδολο χιούμορ;

Και το άξιο λόγου που επίσης θέλω να καταθέσω, συνέβη αργά το βράδυ της ίδιας μέρας που φτάσαμε στην Μητρόπολη Βοσνίας Ερζεγοβίνης . Ο π. Αθανάσιος με τους συνεργάτες του, είχαν κυριολεκτικά αναλωθεί, στο να διανείμουν τα πράγματα που φέραμε με τα φορτηγά ,σε πολλά σημεία και με πολύ κόπο είχαν διεκπεραιώσει την διανομή.

Εκείνο το βράδυ - αργά κάπως - φιλοξενηθήκαμε στο σπίτι ενός ιερέως, ο οποίος αφού μας έστρωσε τραπέζι και φάγαμε , μας οδήγησε στο δωμάτιο να

ξεκουραστούμε μετά από τον κόπο της ημέρας. Το σπίτι του ιερέα δεν διέθετε πολλά δωμάτια, οπότε ορίστηκε να μείνω στο ίδιο δωμάτιο μαζί με τον Επίσκοπο Αθανάσιο. Τα μάτια μου έκλειναν μόνα τους, τα πόδια μου δεν μπορούσαν να με κρατήσουν άλλο όρθιο. Τα ίδια «συμπτώματα» διέκρινα και στον αεικίνητο μέχρι πριν λίγο Επίσκοπο. Αφού καθίσαμε για λίγο στα κρεβάτια, μου λέει «είμαστε κουρασμένοι, ας προσευχηθούμε και να ξαπλώσουμε». Συμφώνησα ευχαρίστως. Σηκωθήκαμε όρθιοι και στραμμένοι ανατολικά έβαλε «ευλογητός» και εγώ με ταπεινή από κούραση φωνή είπα το «άγιος ο Θεός ...Παναγία Τριάς ...Πάτερ ημών» και εν συνεχεία άρχισε ο Βλάντικα να λέει ευχές και ικεσίες. Καταρράκτης δροσοβόλος και ασυγκράτητος. Φωνή ιλαρή και λόγια γεμάτα δοξολογία και ευχαριστία. Ικετήριες κραυγές και καρδιά παλλομένη. Ξέχασα την κούραση και ακολουθούσα ανάλαφρος την πνευματική ανάβαση του προσευχομένου Επισκόπου για τον λαό, για την Εκκλησία, για τους πονεμένους, τους φτωχούς και αδικημένους, για τον σύμπαντα κόσμο. Εγώ χαιρόμουν που ζούσα τούτη την ξεχωριστή στιγμή. Χαιρόμουν που «ιδίοις ωσί και όμμασι» συμπροσευχόμουν ή μάλλον έβλεπα και άκουγα, πώς προσεύχεται ένας αληθινός Επίσκοπος, Αποστολικός Πατήρ της σύγχρονης Εκκλησίας.

Κατακλείνοντας, ευχαριστώ τον Θεό, που μέσα στην προαιώνια βουλή Του ευδόκησε να συναντήσω, αυτό το μοναδικό και ανεπανάληπτο πρόσωπο, τον Επίσκοπο Αθανάσιο Γιέβτιτς, στην σύντομη επίγεια ζωή μας. Και ευγνωμόνως καταθέτω ταπεινά, « ες αμυδρόν της λήθης έρεισμα», όσα είδα με τα θολά μου μάτια και όσα γνώρισα και έζησα συναναστρεφόμενος μαζί του.

Ελπίζω δε, με αυτά τα πενιχρά μου λόγια, να κεντρίσω το ενδιαφέρον - έστω και τώρα μετά την κοίμησή του - να τον γνωρίσουμε μέσα από το μεγάλο πνευματικό, θεολογικό συγγραφικό του έργο, που μας άφησε.

Είναι σχεδόν βέβαιο πως σε ανθρώπους σαν τον Πατέρα Αθανάσιο, λίγα βλέπουμε εξωτερικά, λιγότερα κατανοούμε και τα ουσιώδη και ανεξερεύνητα γνωρίζει μόνον ο Θεός. Αυτός χαρίζει τα δώρα Του σ' εκείνους που, με όλη τους την δύναμη, την θέληση, την διάνοια και την ψυχή, Τον ακολουθούν με Πιστότητα και Χαρά και τους αντιδοξάζει «νυν και αεί».